

KREONOV ODNOS DO STRAŽARJA, ANTIGONE IN LASTNEGA SINA HAJMONA

Kreon je vladar Teb in se temu primerno tudi obnaša, oziroma se hoče obnašati. Zanj pomeni vladanje popolna pokoršina in vdanost njemu. Prav ima le on in nihče drug, ne rabi pa tudi nobenega nasveta ali pomoči; za vse je in hoče biti sam.

Skozi zgodovino pa se je izkazalo, da velika večina vladarjev, despotov, ki so vladali sami in brez pomoči drugih, ni uspešno vladala. Zaradi svoje trmoglavosti in zaverovanost samih vase so dostikrat pogubili sebe, če ne že celo kraljestvo. In eden teh vladarjev je bil tudi Kreon.

Ko pride stražar Kreonu sporočit, da so truplo Polinejka zagrebli, se le ta razjezi. Ozmerja in "prekolne" stražarja in njegove tovariše, češ da so oni krivi, da so Polinejka zagrebli. Nekdo naj bi jih namreč podkupil. Kreon stražarju zagrozi s smrtno kaznijo, če hitro ne najdejo krivca, in se sploh ne zmeni za stražarjevo jedikovanje in opravičevanje. Tu se pokaže Kronova vihrava kri, saj niti pomisli ne, da mu stražar morda govori resnico. Poleg tega pa se z grožnijo ponavadi ne doseže veliko.

Potem pa privede stražar krivca, pravzaprav krivko, za "zločin", ki se je zgodil, Antigono. Kreon stražarja izpraša in ga nato napodi kot "psa". Sploh mu ne pride na misel, s koliko lažnimi obtožbami je obdolžil stražarja, kaj pa da bi se šele opravičil.

Do Antigone se Kreon obnaša lepše, saj je le njegova sorodnica in sinova nevesta, vendar nikakor nikakor ne pozabi, da je Antigona "izdajalka". Kreon in Antigona se sporečeta o tem, zakaj ne smejo pokopati Polinejka. Antigona zastopa stališče, da je treba brata, kljub temu da je izdal rodno mesto, pokopati in opraviti žalno daritev, da bo njegova duša našla večni mir v Hadu; s tem pa se strinjajo tudi bogovi. Antigoni pritrudi tudi vodja zбора, ki v tragediji predstavlja glas ljudstva.

Kreon pa ne odstopi od svoje odločitve niti za milimeter; on je namreč kralj in kralja je treba vedno poslušati. Lahko da Kreon v dnu duše čuti in ve, da ima Antigona prav, a tega ljudem ne sme pokazati; za vladarja se namreč ne spodobi.

Ko pa se Kreonu na koncu izneveri še lastni sin, je to kaplja čez rob. Njemu, ki se celo življenje trudi, da bi državo napravil močno in bogato, njemu, ki vse sile usmerja v blaginjo dežele, pa se izneveri še lastni sin. Kaj so se vsi naperili prioti njemu? Kaj ne vedo, da je on vladar, despot, ki ga morajo ubogati in da je on od bogov izbran "pastir", ki vodi to državo. Pa se mu izneveri še lastni sin, v katerega je polagal vse upe in načrte za prihodnost.

To je konec! Sedaj mora z železno roko spraviti stvari v red. Sin bo delal natanko to, kar mu bo oče rekel, saj je to njegova dolžnost, Antigona pa je ozdajalka in mora umreti. Tak je sklep in tako bo!

Na začetku se dogodki odvijajo, kot si je Kreon zamislil, vendar pa se kmalu vse podre. Hajmon iz ljubezni do Antigone ter žalosti, ker je ostal brez neveste, zabode Antigono in nato še sebe. Ko pa za ta dogodek izve še Kreonova žena, se zabode še ta.

Kreon se na koncu v duši bridko kesa svojega sklepa, vendar vseeno noče na glas priznati krivde, saj je vladar, in vzrok za vse gorje zvali na bogove.